

ע"פ 10788/09/16 - נ ז נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 10788-09-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

נ ז
ע"י ב"כ עוה"ד ברוך בן יוסף וצבי זר
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערער
נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט שמואל הרבסט) מיום 13.6.16 בת"פ 28058-11-15.

כללי

1. המערער הורשע בעבירת תקיפה בנסיבות מחמירות ונדון ל - 2 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 180 ₪. הערעור מופנה כנגד הרשעת המערער.
2. המערער היה נשוי למתלוננת בזמנים הרלבנטיים לאישום ולהם שלושה ילדים. בני הזוג נפרדו בשלהי שנת 2013, תוך שנותרו נשואים. ואלה המעשים: לפי האישום הראשון, המערער איים על המתלוננת שלא יתן לה גט, כל עוד הילדים לומדים במסגרת חינוך השייכת לתנועת חב"ד. כמו כן, כשלושה שבועות עובר ליום 5.11.15, איים המערער על המטפלת של בתו ואמר כי על כאלה דברים מותר לאדם להרוג את עצמו ואת ילדיו. לפי האישום השני, בערב חג הפורים בשנת 2011, תקף המערער את המתלוננת, לאחר שביקשה חפצים שהיו בקטנוע שלו ובתגובה עיקם הנאשם את ידה בחוזקה.
3. בית משפט קמא זיכה את המערער מהאישום הראשון. באשר לאיום שלא יתן למתלוננת גט, נקבע כי סירובו ליתן גט אינו נגוע באי חוקיות ואינו איום בפגיעה שלא כדין, ולפיכך זוכה זיכוי מלא. באשר לעבירת האיומים כלפי

עמוד 1

המטפלת, זוכה המערער מחמת הספק, תוך שנקבע כי האמירות נאמרו במהלך סקירה היסטורית ובקשר הדוק אליה, ולא באופן מנותק, כך שלא ניתן לשלול את הסברו של הנאשם לדברים אלה. לעומת זאת, בית משפט קמא הרשיע את המערער בעבירת התקיפה, על בסיס עדות המתלוננת, חיזוק שנמצא לה בעדותה של חברת ילדות שלה ולאחר הנאשם לא שלל את התקיפה.

טענות הצדדים

4. ב"כ המערער טוען כי המתלוננת לא הגישה תלונה למשטרה, אלא תלונתה באה בעקבות חקירת המשטרה את עבירת האיומים. המתלוננת העידה כי המערער לא נהג כלפיה באלימות מעולם, והמקרה דנן הינו המקרה היחיד הזכור לה. על פי עדותה, כלל לא מדובר במקרה של תקיפה, המערער היה שכוב על המיטה וישן "שפוך", וכשהיא ניגשה לקחת את המפתחות ממנו, הוא הגיב באופן אינסטנקטיבי של אדם ישן, הדף את ידה והסיט אותה הצידה. מדובר במעשה שלא התקיימה בו מחשבה פלילית של פיזיות, הנדרשת לביצוע עבירת התקיפה ולא יתכן שאדם ישא באחריות פלילית למעשה תקיפה בזמן שישן לאחר מסיבת פורים. נטען כי המתלוננת צריכה לעמוד לדין על תקיפה זו בכך שפגעה במערער בזמן שינתו. עוד נטען כי בגלל הגשת כתב האישום הוא לא ראה את ילדיו במשך כשנה וגם לאחר שהמערער נתן גט לאשתו היא מוסיפה לגרום לניכור הורי קשה בינו לבין ילדיו. לפיכך, עותר הסנגור לזכות את המערער מעבירת התקיפה ולזכותו זיכוי מוחלט מעבירת האיומים. הוסף עוד כי המערער שתה לשוכרה (שכן היה ערב פורים) ופעולתו הייתה לא רצונית.

5. ב"כ המשיב טען כי המערער מעלה טענות נגד ממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות. נטען עוד כי לא נקבע שהמערער הסיט ידו תוך כדי שינה ובאותו מעשה גרם לאשתו לכאב לאחר שסובב את ידה, ואין מדובר בפעולה לא רצונית. כן הוזכר כי לא ניתן לערער על החלטה בדבר זיכוי מחמת הספק. לפיכך, התבקש לדחות את הערעור.

דין

6. דין הערעור להידחות.

נימוקי הערעור דנן נסובים רובם ככולם על שאלות שבעובדה. הכלל הוא, כי אין זו דרכה של ערכאת ערעור להתערב בממצאים שבעובדה ובמצאי מהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה הדיונית (ר': ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה (2) 918, 924; ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643-645; ע"פ 406/78 בשירי ואח' נ' מדינת ישראל פ"ד לד(3) 393, 437), אלא-אם-כן המדובר במקרה חריג ויוצא דופן. הטעם להלכה זו נעוץ בכך, שהערכאה הדיונית מתרשמת באופן ישיר ובלתי אמצעי מן העדים וממהימנות גרסאותיהם, ואילו יכולתה של ערכאת הערעור לעשות כן מוגבלת. במקרה דנן, לא מתקיימים החריגים שהוכרו בפסיקה המצדיקים את התערבות ערכאת הערעור בממצאים העובדתיים שקבע בית משפט קמא, כדוגמתסחירות בעדות היורדות לשורש העניין, ושהערכאה הדיונית לא נתנה דעתה עליהן, או כאשר מתגלה טעות מהותית בהערכת המהימנות (ר': ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז (2) 690 (1993)).

במקרה דנן, בית משפט קמא התרשם מעדותה של המתלוננת, אותה תיאר כ"מדודה ומידתית", התרשם כי היא לא חיפשה דרך להעליל על המערער או להפלילו בהתנהגות אלימה ותדירה, אלא חזרה והדגישה כי מדובר היה

באירוע חד פעמי שהפתיע אף אותה בחריגותו. בית משפט קמא התרשם כי עדותה היתה סדורה, נאמרה באופן שקול, תוך שהיא שומרת על כבוד המערער, וייחס לה אמינות גבוהה ואימץ את תוכנה. לגרסה זו נמצא חיזוק בעדותה של הגב' תהילה שטראוס, חברת ילדות של המתלוננת, שהעידה כי המתלוננת מעולם לא התלוננה בפניה על עבירת אלימות, למעט פעם אחת, בה אמרה כי המערער עיקם את ידה. בנוסף, ההרשעה נשענה גם על כך שהמערער לא שלל את התקיפה, ואך טען כי נוכח אישיותו העדינה הוא מעריך שלא פגע בה. הכרעת הדין מקובלת עלינו, לא מצאנו בה טעות ואין מקום להתערב בה.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ד' אדר תשע"ז, 02 מרץ 2017, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח פסק דין זה לצדדים.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

**רפי כרמל, שופט
אב"ד**